

Tight Right White, Dar A Luz / Paula Court

die het ondanks zijn huidskleur toch gemaakt heeft? Voor- en tegenstanders van O.J.'s rassen-travestie zijn het alleszins eens: met zijn voorliefde voor, zeg maar verslaving aan (langdurige en kortstondige, echtelijke en overspelige) inter-raciale liefdesaffaires heeft hij zijn moeilijkheden zelf gezocht. Kleurloos of niet, van de Blanke Vrouw had hij met zijn handen moeten afblijven. Zo draait in de V.S., in het teken van de sex, de carrousel van het racisme wederom zichtbaar op volle toeren; zeker sedert Time het nodig vond om de close-up van O.J.'s gelaat op haar cover gevoelig bij te kleuren. Dankzij die ingreep beantwoordt het beeld wat beter aan het verwachtingspatroon van de lezers die gewoontegetrouw een zwarte huidskleur met misdaad associëren.

**(Some of you niggas is)
bitches too**

Welke tolerante, blanke anti-racist bewaart ook vandaag geen speciale plaats in zijn hart voor Billie Holiday en haar onvergetelijke song *Strange Fruit*? Die aangrijpende, nauwelijks verholene elegie voor de zwarte slachtoffers van de legen-

darische lynchpartijen in het zuiden van de VS raakt een gevoelige snaar van medeleven. Een beetje zoals de recente beelden van Rwanda ons instant bewust maken van de universele, menselijke ellende van de ontwikkelingslanden, zonder dat we ons hier hoeven te verdiepen in de specifieke sociaal-politieke realiteit die met (meer dan) medeplichtigheid van het Westen ginds zorgt voor wat op tv oogt als een onvermijdelijke natuur-ramp. Dat is wat de breeddenkende blanke in *Strange Fruit* wil horen (en in de nieuwsbeelden uit het geteisterde Afrika wil zien): hoe erg toch om met een zwarte huidskleur door het leven te moeten gaan, geweld en lijden maken dan onlosmakelijk deel uit van het trieste bestaan. Billie Holiday, zelf natuurlijk na een leven lang miserie aan de drank en aan de drugs bezwaken, heeft haar lot een tijdloze gestalte gegeven. Maar stemt die popsong niet uit de welbepaalde (muziek)historische context van de jaren vijftig? Recente zwarte popmuziek doet vermoeden dat racistisch geweld tegenwoordig op een heel andere manier wordt getackeld dan weleer.

Rapper Ice-T bijvoorbeeld heeft geen

boodschap meer aan de goedkeuring, het begrip en medeleven van de blanke. Hij bezigt een andere tactiek en op de hoes van zijn *Home Invasion* windt hij er geen doekjes om. Met de walkman op het hoofd zit de blanke teenager er temidden van een audio-visuele spiraal van geweld. Naast hem op de grond prijken de audiocassettes van Ice Cube en Public Enemy en de geschriften van Malcolm X. Rondom hem (droom of werkelijkheid?) vermoorden gewapende zwarten een blanke burger en randen ze een blanke vrouw aan. De hoestekst waarschuwt: "The injection of black rage into the American white youth is the last stage of preparation for the revolution. Prepare - it's going down." Voorwaar harde taal, en zo hoort het ook want dit is tegendraadse popcultuur. Anti-autoritair, aanstootgevend, intens en opzweepend; zoals te verwachten van goeie rock, punk, rap en house. En commercieel natuurlijk, verpakbaar en verkoopbaar want deze apocalyptische woedekreet uit de Amerikaanse inner cities huist niet in een duistere sub-cultuur, maar prijkt op de covers van de mainstream muziekbladen en life-style magazines.